

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Vitæ Sanctorum Sacris per singulos anni dies
Meditationibvs illustratæ**

Paderbornæ, 1697

Februarius.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62968](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62968)

FEBRUARIUS.

S. IGNATIUS
EPISC. & MARTYR.

1. Februarii.

*Si quis non amat Dominum Jesum,
anathema sit. S. Paulus.*

IGNATIVS ex Joannis Apostoli schola
Idocilis oppidò discipulus, tam altè in
pectus suum demisit Jesu amorem, ut hunc
unum loqui lingua, hunc unum dictare ani-
mus sciret, illud unum denique in deliciis ei
verbum esset: AMOR MEUS CRUCIFIXUS EST.
Certè quod hunc ubique præ se ferret, glo-
riosum Theophori nomen reportavit. Illud
quantum amantis animi robur fuit, cum
sanctè audax omnia tormenta, omnes mor-
tes unus unicus provocare in certamen non
dubitavit, cum ad bestias damnatus, labo-
rantibus ex hostili manu eripere Præsulem
suum Christianis, solus nimirum ipse inter-
cessit, DEI amore obtestatus, ne ad co-
ronam

ronam currenti obsisterent. Et verò prægu-
stasse, cum Romam iret, ferarum rabiem
sibi ipsi visus est in X. militibus, qui custo-
diæ causâ additi, usque adeò hominem
vexaverant, ut familiari joco Leopardos
eos vocitarit. Iam caveis emissi leones
horrendo rugitu theatrum compleverant,
& ecce LENATIO piè adhuc ludere placuit.
Frumentum Christi se dictitabat, gestire
molaribus bestiarum commoli, quò delica-
tus panis Superùm mensæ apponeretur. Sed
hem majus tibi miraculum! Elidunt fauces
IESVM suum inclamanti ora crudelia: ta-
cere lingua cogitur Amores suos, quid ex-
pectas? frustra silentium linguæ imperatur,
ubi cor est eloquens. In hoc siquidem di-
sertis litteris exaratum repererunt familiare
illud Linguæ IESV nomen: breve quidem
tam augusti monumenti, sed longè pulcher-
rimum Epitaphium. *Ex Sur & Metaphr.*

MEDITATIO

De Amore JESU.

Totum se nobis dedit Christus, ut amicitiam
nostram sibi conciliaret totam! Vis ejus
amicus fieri? illi te totum trade. Quam suave est,
cor, corpus, animam JESU consecrare! Ah
quanta

quantæ liberalitatis Dominus est , quantæ fidei amicus , quantæ potestatis Deus ! facessant omnia creata , me totum consecro JESU . Non nihil patiar , sed parvi refert , non tanti vitæ delicias facio , ut eas JESU meo antepoſnam . *Nihil pendō supplicii hanc , neq; tantum amo vitam hanc , ut eam plus amem , quam Dominus .* Ignat.

2. Quamdiu vixit , nobis vixit JESUS : vivendum ergo JESU tam dulci , tam constanti amico . Ad unum JESUM referamus cogitationes , & actiones nostras , & suavissimum JESU nomen in ore semper habeamus . Propter JESUM colamus parentes , observemus amicos , inimicis etiam beneficiamus . Admodum facile omnes amaverimus , si persperamus in omnibus JESUM .

3. Ut tui , tuarumq; actionum munus acceptus fit JESU , toto animo incumbere in illius imitationem . Ab hac cogitatione diem auspiciare : volo esse amicus , volo esse similis JESU : vide , quoniam ipse ratione Patrem orabat , quo pacto agebat cum hominibus , & , cum aliquid facis , te ipse sapius interroga : fecissetne hoc JESUS perinde atque ego ? *Christus sit confabulator tuus , contubernalis tuus , & convivæ , imò Christus ipse sit tua delicia Damian.*

PURIFICATIO

PURIFICATIO B. M. V.

2. Februarii.

Et postquam impleti sunt dies purgationis ejus secundum legem Moysi, tulerunt eum in Ierusalem, ut sisterent Domino. S. Luc. cap. 2.

IBat dies à partu VIRGINEO quadragesimus primus, quo terra dignum aliquando Cælo donum offerret. Gestabat hoc præpectore Virgo nuper, nunc geminâ felicitate Mater Virgo: latus Iosephus claudebat, Virgo Virginis Virginem gestantis comes. Gerebat illa munus in sinu, iste in oculis, arridebat euntibus Cælum, & spectatores Cives suos plenis agminibus effuderat: exiiebat lætitiâ Tellus, & ad singula pedum vestigia singula fundere lilia gestiebat; cum interim jam Ierosolymam, jam templum pompa ingreditur, & obvius adest felix ille longâ ætate senex, felicior aspectu Servatoris futurus, felicissimè in Vitæ amplexu vitam positurus. Ergò in genua procumbit Virgo purissima, donumq; Cælo dicat, quo nec terra dare, nec cælum expetere majus poterat. Quid hinc dicam? parce nimium

F

MATER

Mater prodiga. Poteras charum pignus pectore avellere? poteras alienis manibus unicum Filium concedere? & talem Filium & tu, o Puer IESV suavissime, poteras abire sinu tam dulci? poteras aliis ullis quam Matris in ulnis delitescere? ite nunc parentes avari, qui DEO negatis prolem, Oro datis: Ite molles filii, qui pluris unam matris lachrimam, quam omnem IESV sanguinem facitis ingrati; Ite & utriusque aetatis florem discite non mundo, sed templi sed aris, sed DEO dicare. *Ex Histor. Evan.*

MEDITATIO

De Purificatione B. V. M.

1. **U**T Divinae gloriae serviret Maria, & obediret legi, coram hominibus honoris sui vitio jacturam facit, in hac enim Purificatione, non Virgo non Deipara, sed una de immundis mulieribus existimatur. Hinc intellige, veram gloriam Divino obsequio positam esse. Tametsi pessimum omnium haberi necesse foret, modo Deus laudatur, non est detrectandum. IESVS qui in purificatione formam peccatoris induit, itemque Maria in Purificatione, non obscura illius veritatis praebet argumenta. Vera gloria a iudicio Divino pendet.

2, Maria devovet aeterno Patri suavissimum ac lectissimum

lectissimum Filium. Mirum sanè parentibus doctum mentum! Oportet, ut parentes ipsi filios suos Deo devoteant, non autem, ut sæpè fit, in eorum animis vivendi restringant voluntatem. Hodie, piissime Deus, offero tibi quicquid mihi carissimū est, cor, voluntatem, affectus, omnia.

3. Maria suæ in Patrem liberalitatis fructum refert amplissimum, jam enim recuperat & Filium & honorem suum; nam Simeon eam colit ut Dei matrem, miratur ut Virginem, & in porrectis ejus brachiis IESUM reponit. Si honorem, si cor tuum Deo dederis, etiamnum, in hac vitâ largiorē mercedem accipies. Quam suave est, tam liberali Deo servire, qui danti terrena, cælestia rependit! *Cur non cælo mutamus terram? quare non caducis emimus aterna? quare non perituris manentia comparamus?* Chrysof.

S. BLASIVS.

3. Februarii.

Nisi pœnitentiam egeritis, omnes simul peribitis. Luc. cap. 13.

BLASIVS Sebastenus Episcopus in montem Argæum secessit, inde velut ex specula Gregi suo advigilaturus; ubi feras ad omne genus officii obsequentes habuit; fuitque tam sedulæ virtutis stipendium benè

F 2

precat

precari stato tempore confluentibus. Sub
 inde cum indagine mons cingeretur, nobil
 venationis auctuarium BLASIVS accessit
 dum ad quaestionem rapitur, non paucis sa
 lutem attulit, inter quos filium memorandi
 unicum unice matri suae dilectum, cui de
 pisce spina fauces obsidens loquelam jam
 eripuerat, vitam etiam creptura, nisi prior
 eam e gutture BLASIVS rapuisset. Atque
 hoc est, quod a Majoribus edocui simili in
 periculo similem Divi opem hodieque im
 ploramus. Caeterum ab hominibus ad feras,
 non a feris ad homines dices migrasse, ita
 barbarè ab Agricola sūdibus secundum ac
 ceptus est. Ejus sanguinem cum septem ma
 tronae legissent, ipsae quoque verberibus la
 ceratae, in candidissimae innocentiae testi
 monium non nisi lac per vulnera egressere,
 quod tamen ipsum mox capite truncata
 pulchre sanguine miscuerunt. At BLASIVS
 undis, quibus mergendus erat, ancil
 lantibus usus, lacum primò non aliter ac
 pontem perambulavit, deinde velut fessus
 molliter in medio aquarum consedit; hau
 stis interim vortice LXIIX. viris, qui Deco
 rum suorum fiducia idem agere tentarant.
 Tandem cum geminis unius ex septem, de
 quibus

quibus dixeramus, matronæ filiolis, liquori
cervicem præbuit. Quibus è vulneribus
plus gloriæ quàm sanguinis manavit.

Ex Surio.

MEDITATIO
De solitudine.

1. **P**oenitentiam age, & ut pœnitentia tua feli-
cior sit ac fructuosior, S. Blasii exemplo,
fuge in solitudinem, procul esto ab occasionibus,
in quibus peccasti, ne eadem causæ eosdem habe-
ant effectus. Jucundius nihil est, quàm solum cum
solo JESU colloqui! ubi vel primis labiis hanc gu-
staveris suavitatem, procul [inquies] procul cæ-
nosæ mundi voluptates. Ah! mundanum murmur
obtundit aures illius, qui solitudinis novit tranquil-
litatem. *Mihi oppidum carcer est, & solitudo paradysus.*
Hieronym.

2. Si propter vitæ tuæ conditionem homines fu-
gere minùs possis, potes quidem certè habere cor-
dis solitudinem. Singulis annis quosdam dies, sin-
gulis diebus quædam tempora seligito, quibus Deo
& animæ vaces. Vide singulis horis, quid feceris?
Quid factururus sis? an is es, qui Deo tantulum
tempus denegaturus sis? Memineris solitudinem
cordis esse pernecessariam. *Quid prodest solitudo cor-
poris, si solitudo defuerit mentis?* Greg.

3. Sub noctem peractis negotiis, attende ad
peccata commissa, ut veniam petas; ad piè facta,

F 3

ut

ut gratias agas. Quam latus, si benè ! quam tristis,
si malè diem transegeris ! Heu ! vita sicut dies hæc
extinguetur. Et forsitan hæc dies erit ultima vita
tua. An paratus esses ad reddendam Deo rationem ?

S. THEOPHILVS, CONFESS:

4 Februarii.

*Quid tibi negabitur (ò Maria!)
cui negatum non est, Theophilum
de ipsis perditionis faucibus re-
vocare: nihil tibi impossibile, cui
possibile est, desperatos in spem
beatitudinis relevare.* Damiani
Serm. i. de nativ. Virg.

O Semper insidiosa demissis animis am-
bitio ! THEOPHILVS ille, qui Infu-
lam ultrò oblatã ultrò rejecerat, mox offi-
cio Oeconomi ab æmulis se dejici adeò in-
dignatus est, ut excire in auxilium Orcum
non vereretur. Ergò ad Magum, cum hoc
ad juratum humani generis hostem curritur:
DEVM, Dei que Matrem ejurare non titu-
bat lingua impudens, non erubescit scripto
firmare

firmare calamus impius, sustinet obsignare
 fœdus infandum gemma perfida: Verbo,
 IESV ac Mariæ nuper libertus, dæmonis a-
 bit mancipium. Sed sequitur & nocentem
 Conscientia flagellat; quin honori jam suo
 restitutum acrius etiam torquet. Quid fa-
 ceteret? quò fugeret impius transfuga? ad
 magnæ Matris ubera, per quæ Filium sauci-
 ârat? ad vulnera Filii, per quæ Matrem im-
 petierat? & tamen ad Matrem ausus est
 confugere; memor semper Matrem facilius
 flecti, quàm iudicem. Itaque ad Marianæ
 ædis limina quadraginta ipsos dies noctesq;
 perstare, sed longè magis ipsam Cœli por-
 tam Virginem amovere, hanc lachrimis mol-
 lire, hanc gemitibus pulsare, hanc jejuniis
 frangere. Cedit itaque vim facienti facilis
 aliàs janua. Admittitur per Matrem ad Fi-
 lli gratiam THEOPHILVS, extortósq; in-
 fames hosti codicillos aufert. Hos ubi pa-
 lam igni dedit, post triduanam febriculam
 per notam sibi & jam apertam portam Cæ-
 lum ingreditur. Agnoscite felicitatem ve-
 stram in THEOPHILO Mariophili. Sit
 omnibus aliis angusta cœli porta, certè
 vos latam amplamq; habetis.

Ex Surio,

F 4

MEDIT-

Maria mediatrix Peccatorum.

1. **Q**uod est asyllum reis, & urbs refugii malefactoribus, ne pereant, hoc est Maria peccatoribus. Audi Bernardum. *Maria est Regina misericordie, quod divina pietatis asyllum, cui vult & quomodo vult creditur aperire; ut quisvis enormis peccator non pereat, cui sancta Sanctorum Patrocini sui Suffragia prestat. O Domina! defensio generis humani, portus & protectio eorum, qui ad te confugiunt, quis unquam hominum tuam fideliter rogavit opem, & fuit unquam derelictus? Eutychianus.*

2. Monstrat se esse matrem, & mediatricem, monstrando pro salute peccatoris ubera, quae lactaverunt Christum Dominum. Audi Abbatem Bonavallis Arnoldum Carnot: *securum accessum homo jam habet ad Deum, ubi mediatorem sua cause filium habet ante Patrem, & ante Filium matrem: Christus Patri ostendit latum & vulnera, mater Christo pectus & ubera, nec potest esse repulsa, ubi concurrunt & erant omni lingua disertius hac clementia monumenta & clementiae insignia, quando videlicet petitur ut sanguis Christi, & lac matris pro nostra causa loquatur.*

3. Sicut in caelo inter leonem & libram mediat signum virginis, sic inter Christum [qui est Leo de tribu Juda] & libram ejus judicariam, in qua peccata nostra severissime ponderanda sunt, mediat, suoque intervenit patrocinio Maria, miserorum causas mitigat, & rigorem temperat tremendi iudicii divini.

S. AGA.

1050) 91. (1050
S. AGATHA.

5 Februarii.

*Speſtaculum facti ſumus mundo ,
Angelis & hominibus.* S. Paul. 1. cor. 4.

ANNO CCLIV. AGATHA Catanam ad
Quintianum Prætoſem abducitur. De-
peribat hic Chriſti Sponſam. Quare eam
Aphrodiſiæ lenæ commendat , facile ratus
fidei caſtrum evertere , ubi prodita pudoris
arx conflagraſſet. Ambulavit illa per omnes
fraudes ; ſed cœcam ad munera , ſurdam ad
blanditias & minas invênit. Itaque Prætor
amorem vertit in odium , martyriq; ubera
auferri imperat. Tulit facile eam jaſturam
Virgo , gnara Eccleſiæ ſobolem non tam la-
cte matrum , quàm ſanguine Martyrum ali:
ſed nec uberibus diu caruit , medicinam D.
Petro faciente. Quintianus ex amatore jam
carnifex ; dum nudam in teſtarum fragmi-
nibus pruniſque volutari mandat, ecce mo-
ta inſolitè terra , cùm duos ſupplicii aucto-
res oppreſſiſſet , populum etiam ita com-
movit , ut re ad ſeditionem ſpectante ad
carcerem Virgo reduceretur. Ibi inter vota
animam in ſinum ac amplexus Sponſi ſui
F 5 expir.

expiravit'. Tumulum sepultæ Cærites mar-
more ornarunt cum hac epigraphe; *Mentem
sanctam, spontaneum honorē Deo, & patria liberationem.*
Quintianus dum Panormum fortunas Vir-
ginis direpturus trajicit, equorum calcibus
in undas exturbatur, libidinis & avaritiæ si-
tim positurus. Ajunt corpus ejus nunquam
reperitum, sepulchro caruisse. Nimirum ut
Castitas ab Angelis, ita impuritas ne ab ho-
mine quidem meretur tumulari.

Ex surio

MEDITATIO

De vitâ sanctæ Agathæ.

1. **H**Æc generosissima Virgo mundum planè vi-
cit, cum flocci fecit vanitatem; noverat
enim terrena bona; quanta quanta sint, nihil esse ad
cœlestia. O munde, quam malè audis! te deserunt
Sancti, tui etiam affectæ conqueruntur, quod bona
promittas, & largiaris mala. Pro certo habes, &
longâ quidem doctus es experienciâ, mundam fal-
laciem & malignum esse; attamen ipsi adhæres, ipsum
amas, ipsi laboras. Quid faceres, si staret promif-
sis, & digna laboris præmia rependeret? *amarus
est mundus; & diligitur, puta si dulcis esset, quid face-
ret? Aug.*

2. Agatha blanditiis, & minis fortiter resistit.
Quàm difficilè tamen duobus resistitur, quorum
alter

alter blandè & cuniculis , alter palam & apertâ vi-
aggredditur ! Quàm difficilè , inquam , cum etiâ
corpus nostrum , allectum blanditiis & deliciis vo-
luptatum , partes illicò suscipiat . Quid ageres si
constantia tua deliciarum illecebris , & Tyrannorum
minis tentaretur ? tu ? qui tuam salutem breviori
voluptati toties postponis ?

3. Angelis puritate par fuit, imò, juxta sanctum
Ambrosium , superior ; hominibus quippe fortiter
pugnandum , ut illibatam servant castitatem , non
item Angelis , qui ab omni concretione corporis
sejuncti sunt , Ut puritatis thesaurum servemus , S.
Agathæ ; & Angelorum exemplo , Deum præsen-
tem semper cogitemus , semper obsequamur ejus
voluntati , & spretis , quantum fieri potest , volu-
ptatibus , cælestes delicias exequamur . *Differunt qui-
dem homo pudicus & Angelus, sed felicitate, non virtute,
illius castitas felicitior, hujus fortior esse cognoscitur.* Amb.

S. DOROTHEA.

6. Februarii.

*Quis ergo nos separabit à Charita-
te Christi ? tribulatio ? an angu-
stia ? an nuditas ? an periculum ?
an persecutio ? an gladius ?*

S. Paulus ad Rom. cap. 8.

DOROT.

DOROTHEA Cæsareæ pro Christo captiva, captivos in triumphum Cupidinem & Tyrannidem duxit. Expugnanda enim binis sororibus tradita, quæ datam DEO fidem prodiderant, tam fortiter decertavit, ut ambas ab impiis castris ad antiquam fidei stationem redire compulerit; & hæ quidem proditoris crimen sanguine eluêrant; ipsa verò victorias victoriis perrexit necere, eruentas illas quidem, sed gloriæ plenas, ut quæ sciret nullam tam Sponso Christo placere Virginem, quàm quæ suâ non alienâ ruberet purpurâ. Itaque cum faces lateri admoventur, has illa nuptiales tædas credere; cum ad gladium citaretur, velut ad thalamum properare; inter lictores quasi paranympnos obambulare; ad supplicii deniq; locum ut melioris cæli hortos ridere. Irrisit tam innocentem risum Theophilus quispiam, & è Sponsi viridariis aut rosam sibi vernam, aut Autumni munus, pomum, Virginem poposcit. Promisit utrumque DOROTHEA, fidemque vix ingressa Elysios campos extemplo liberavit. Adest lectissimus cælo Ephebus, & promissum Theophilo, eodem in calathò, Ver & Autumnum offert. Miratur ille in hyeme rosas

rosas non flaccidas, miratur poma non mar-
cida, miratur certantem cum munere suo
muneris bajulum, & jam non contentus
vidisse horti munera, ad ipsos hortos Chri-
stianus per omnia tormenta penetrare con-
tendit, quæ quidem ille ut spinas generosè
calcavit, dum animo volveret, quales rosas
quæreret. *Ex Surio.*

MEDITATIO

De castitate rosâ adumbratâ.

Intuere rosas, quas Angelus attulit Dorotheæ,
& tria in his deprehendes castitatis præsidia. 1.
Rubeus Rosæ color pudorem exprimit, sine quo
castitatis citò marcescit decôr. Vis castus esse? Pu-
dorem habe, ac verecundiam; verecundus oris
pudor impedit, quò minus hostis ad cor pertingat.
Fuge loca, ubi audiuntur, ac videntur ea, quæ læ-
dunt puritatem, atq; vultum pudicum etiam mini-
mo rubore suffundunt.

2. Rosa cingitur spinis, quibus ipsa nobiles pa-
riter ac ignobiles, divites ac inopes pungit. Hinc
discat Virgo singulari modestiâ & quadam severi-
tate mollioris & solutioris vitæ homines longè à
se repellere. Nunquam indulgenter patiatur dicen-
tem, aut facientem, quod castitati vel minimùm
repugnet. Ad hæc spinis, hoc est mortificatione,
cor, & corpus suum vallet, nam fieri nequit, ut
quis in castitate diu perseveret sine mortificatione.

3. Hæc Rosa in cælum spectat, quasi significet omnem suam pulchritudinem, & omnem suum amorem cælo se penitus consecrâsse, à quo nimirum sperat vitalem tum calorem, tum humorem, Quisquis amat castitatem, propriis viribus diffidat necesse est, & precibus assiduis petat hunc cæli florem; Parum enim aut nihil proderunt diligentia, & asperitas vitæ, nisi accedat benignitas Dei. Cum virgines suam Christo voverunt, virginitatem, solum Deum respicere, solum Deo placere, solum Deum amare debent. *Virgines nulli placere studeant, nisi Domino, à quo pramium expectant virginitatis.* Cyp.

S. ROMUALDUS.

7 Februarii.

Vigilate & orate, ut non intretis in tentationem: nam spiritus promptus est, caro autem infirma.

S. Marc. cap. 14.

S Romualdus Ravennæ ex illustrissima Ducum stirpe progenitus ad lubricam juventutis viam à teneris licet proclivis, mente tamen Deo devotus sese ad majora tentabat erigere. Et dum feras in sylvis persequitur, amorem venatur solitudinis. Antequam verò mundum vinceret, urgente Patre

Patre Sergio cum hostibus præliandum fuit. in quo prælio ob injustam Patri opem latam in necandis hostibus, anima sauciata medellam quæsit in Claustro, in quo vulneris Pharmacum salutare reperit, lachrimas peenitentis. Ita sanatus, carni & mundo indixit certamina, suaq; castra sub Duce Marino locavit in solitudine, in quâ tam solida spiritualia militiæ fundamenta jecit, ut sui exemplo magnum Venetorum Ducem relicto sæculo traxerit sub vexillum. Mox è Tyrone Ductor Camaldulensem ordinem instituit, pluribus insignis victoriis, quas tam de se, quàm inferis reportavit. Et ne mors cruenta pro Christo sibi pugili deesset, iter parabat ad Barbaros, sed instar Jacobi, Cœli scalâ, quâ victor Cælos ascenderet, revocatur, quam brevi multis clarus miraculis Triumphator conscendit Anno 1009.

MEDITATIO

De Oratione.

I. **S**æpius in die orandum, sed præsertim manè, dum surgimus, & sub noctem, dum lectum petimus. Cùm jugis sit Dei erga nos beneficentia, jugis quoq; debet esse gratiarum actio: si cum hominibus colloquendum est, quàm multum temporis!

ris! si cum Deo, quam parum! Quoties in die Deum oras? Erubescere, & in futurum tibi ipse orandi præfinias tempus, quod semper & ubique expleas.

2. At (inquies) præ negotiorum copiâ orationi vacare minùs possum, tametsi maximè velim; cum S. Gregorio respondeo tibi, quò quis graviori negotiorum mole opprimitur, eò longiori & ardentiori indiget oratione; ea siquidem, ut rectè & sine peccato perficiat, validiori auxilio opus habet. In omnibus Deum consule: roga eum, ut te adjuvet. Hæc si semper feceris, omnia tibi prosperè cadent.

3. Si tamen aliquando præ negotiorum multitudine preces omiseris, consilii JESU Christi memor: **VIGILATE ET ORATE**, semihoram certè somno destinatum orationi concedas, hoc nullatenus nocet tuæ sanitati, hoc faciunt tot pii viri, & quidem citra valetudinis incommodum. Tu quoque toties vigilas, ut ludo, aut rebus alicujus momenti incumbas. Parum temporis subtrahas occupationibus illis, quæ faciunt, ut duram & molestam vitam vivens, otium non habeas vacandi tuæ salutis. *Abjiciantur omnia quæ presentem hanc vitam faciunt brevem occupationi, longam dolori.* Euch.

S. PAVLVS EPISC.

8. Februarii.

Quicumq; voluerit inter vos major fieri, sit vester minister. S. Matth. c. 20.

S Paulus non solum nomine, sed vitâ & moribus egregius D. Pauli imitator, in Gallia Belgica ortus est. Iam puer unâ cum litteris ita virtutem imbibit, ut vix mundo notus, ea quæ mundi sunt generosus contempserit, cuius ut omne vitaret commercium, Abrahami exemplo, solius Dei committatus fiduciâ, exivit è terra & cognatione sua in exteras regiones, ut cum Christo (vulpibus foveas, & volucris nidos suos habentibus) pauperior non haberet ubi caput reclinaret. Elongavit se cum Davide fugiens & mansit in solitudine Vogasi. Sed virtutis fama latere non potuit, nec tam ardens sanctitatis lucerna longius abscondi. Quare à Dagoberto Galliarum Rege è Monasterio vi & invitus, eximius honorû contemptor, extractus, Verdunensis Ecclesiæ creatur Episcopus, cui ita præfuit, ut eam non tantum virtutum suarum Thesaurò, sed copiosis redditibus locupletârit. Ne verò sibi decissent divitiæ, plenus dierum & meritum ad æternas, quas nulla consumit tinea, evocatur, dignum tot virtutum & laborum præmium accepturus.

De triplici causâ Humilitatis.

1. **V**Era Humilitas nititur in cognitione sui ipsius : priusquam te Deus creâset , quid ? ubi eras ? in nihilo planè , ex quo nimia suâ charitate te eduxit. Gloriaris tamen , teque divinæ gloriæ idoneum , hominum saluti necessarium , comparandis privatis rebus non inutilem arbitraris. Antequam nascereris , Deus & homines tuâ operâ faciliè caruerunt , certè te mortuo non difficiliùs.

2. In præsentia , quid es ? si corpus inspicias , corruptionem ; si animam , ignorantiam , ac peccatum deprehendis : haud ablimilis est vita tua facis illius , quam Divus Paulus manu tenet , aquæ guttulâ , vel minimo flatu potest restingui . Cura valetudinem , quantum volueris , tandem aliquando morieris , & evanescent amplâ tua consilia . O homo ! si tuæ naturæ humilitatem cognosceres , cognosceres utique Dei sublimitatem , teq; coram Deo despiceres. *Vt cognoscere Deum possis , te ante cognosce.* Cyprian.

3. Quid eris totâ æternitate ? An orci victima ? an hæres Paradisi ? magnum ænigma. Potes gloriari , hoc si mediteris ? nescio , quò post mortem sim iturus : corpus quidem in sepulchrum efferetur , sed quò anima ? Itaque coram Deo & hominibus esto tui contemptor. Qui nequam , & nullo numero habetur in terrâ , is in cælo forsan altiore locum obtinebit, *Domine Iesu noverim me , noverim*
16. Aug. S. APOL.

S. APOLLONIA.

9. Februarii.

Si tradidero corpus meum, ita ut ardeam, charitatem autem non habuero, nihil mihi prodest.

S. Paul. 1. ad Cor. 13.

NEcdum, in flammis eruperat furor Decianus, cum anno ab incunabulis Servatoris L. supra CC. Decio prælusit Alexandriae, nescio, cujus hominis insania. Arrogavit iste sibi Vatis nomen, & factis ad populum criminibus id repente excitavit incendium, quod non nisi multo Christianorum sanguine extingueretur; quos inter facile princeps fuit APOLLONIA Virgo, quæ invalescente vulgi furore, cum jam totâ Vrbe eadem omnium vox audiretur, flammis addicendum, quisquis Christo non maledixisset, in Virtutis scenam protracta est. Et sanè præclare personam sustinuit Christianâ, quippe cui ore citius omnes, quibus ætas provecta in eum diem pepercerat, dentes, quàm Christus, evulsi. Quid agitis manus carnificû? fortem esse APOLLONIAM, excussi

G 2

dentes

dentos & fractæ malæ loquuntur; ad majora tormenta provocare, nihil humile tam alta spondent principia. Ecce rogas ingens succenditur, crepant flammæ, furit populus, minantur lictores; aut Christum abjice, aut in ignem abjiciere APOLLONIA; quid hic illa? paululum apud animum suum, quasi consultans subsistit; mox, bulliente jam sanctiore sub præcordiis igne, non morata tortores, generoso ausu ipsa involat in flammam, è flammis ad cælum evolat. I nunc Scævola fortissime Romuli Nepotum: Manus tuæ miraculum Rogus hujus Virginis extinxit.

Ex Surio.

M E D I T A T I O

De morbis.

1. Si labores aliquo morbo, memineris Deum Smorbum hunc, quicumque tandem sit, permittere, ut probet & exerceat patientiam tuam; quare patiens esto, & necessitatem verte in voluntatem; murmurationes quippe, verba, motusque impatientis animi morbum tantummodo augent, ac te tuis, tibi que efficiunt gravem. Quomodo morbos ferre consuevisti?
2. Quos Christus infligit dolores, hos feras æquo & grato animo; his potissimum donis ac muneribus

muneribus cumulare solet amicos suos. Offer ipsi quidquid pateris. Dic: Domine, adauge dolorem, sed simul patientiam. Quæ Christus, quæ sancti passi fuerint, attende, inspicere crucem JESU Christi, profectò tua levior videbitur, imò dices, dolores tuos nullos esse, si cum doloribus Jesu componantur. *Quid hæc ad Dominum meum?*

3. Considera damnatorum supplicia, quæ tuis criminibus promeruisti: hæc consideratio non nihil suavitatis tuo dolori asperget, teq; à peccando prorsus deterrebit. Heu! piissime Deus, longè atrociora in inferno ferrem, si statim in peccato mors me opprimens, non reliquisset poenitentiae locum. Si pati non possim breviorum, ac tot solatiis mitigatum dolorem, quæ fieri poterit, ut æternos ignes sustineam? Deinceps, Domine, morbos meos patienter feram, quandoquidem horum morborum brevi tolerantia æternos ignes redimere possum. *Hæc omnia, quæ illic finire non poterunt, hæc redimi possunt.* Eucher.

S. VVILHELMUS, CONFESS.

10. Februarii.

Sicut enim exhibuistis membra vestra servire immunditia, & iniquitati ad iniquitatem; ita nunc

G 3.

exhi-

*exhibete membra vestra servire
justitia in sanctificationem. Rom. 6.*

Ingentia scelera Wilhelmus pari poeni-
tentiâ plectere instituit. Conjugio frater-
næ conjugis, Herodi non impar, cœnabat
unus, quod octonis in cibum sufficiebat.
Ad duella non invitabat, sed cogebat obvi-
os, neque jam ducem se Aquitaniæ puta-
bat, nisi factionis quoque, quæ contra In-
nocent. Pont. pugnabat, Dux esset. Mellea
verba Bernardus ingesserat: fel merum re-
tulit: minas addiderat; majores audivit.
Ergò secundùm divina, Numine manum
armatus, ad præstolantem pro templi fori-
bus progreditur, & voce plus quàm huma-
nâ, *hoc, ait, etiam temnes improbe?* Non erat hoc
loqui, sed fulminare; Corruit humi ferox,
& qui nulli antehac victas manus dederat,
Bernardo dedit, jamque dum omnis casum
populus miratur; unus Wilhelmus negat
se cecidisse, sed stare denique se credit. Mox
Anachoretæ consilio, nudum corpus & ca-
put loricâ & galeâ abscondit, longè maxi-
mum hostem, se, expugnaturus. Talis ad
Innoc. Pont. inde Ierosolymam tendit, ibi
antrum lachrimis implet & gemitibus, qui
cœlo

caelo repulsi, audirentur: Sub hæc patriam
 repetens, dum ex itinere castro expugnando
 operam vult locare, à viâ salutis penè ex-
 errat cœcus. Tamen eâdem nocte in viam
 redit, recipitque, quos iterum lachrimis
 det, oculos. Mox solitudines montesque
 mutat, & à cacodæmone, qui patrem men-
 titus, frustra ad vitam veterem revocabat,
 verberibus immanibus cæditur. Medicinam
 tamen fecit Virgo Magna, ut tanti jam vul-
 nera faceret WILHELMVS. Ultimò in sta-
 bulo Rhodis obiit, feliciùs utiq; quàm in
 palatiis vixerat. *Ex Surio.*

M E D I T A T I O

De Conversione S. Wilhelmi.

I. **A**Ntequam Wilhelmus morum mutationem
 fecisset, impudiciâ, impietate, crudelita-
 te, omnium denique vitiorum genere delectabatur:
 Num & tu conscius es alicujus ex his criminibus?
 si conscius, ne desperes, Deus, qui tanto peccato-
 ri pepercit, utique tibi condonabit, si ritè confes-
 sus fueris peccata; si verò, divinæ gratiæ beneficio,
 in ejusmodi barathra non cecidisti, noli gloriari,
 siquidem: *Nullum est peccatum, quod fecerit homo;
 quod non possit facere alter homo, si desit creator, à quo
 factus est homo. August.*

2. Demum aliquando è vitiorum cœno emerfit, auditis verbis S. Bernardi, qui JESUM Christum manu tenens, sic eum allocutus: *Hominibus obedire noluiſti, Ecce Dominum & judicem tuum!* His dictis corruit Dux planè immutatus. Quantum valent convertendis peccatoribus Verbum Dei, & Corpus JESU Christi! toties tu Verbum illud audis, toties corpore Christi pascaris, & tamen etiamnum in vitis jaces. Ubi fides tua?

3. Quemadmodum criminibus suis cuique fuerat offensionis, sic duriori vivendi ratione cuique fuit exemplo. Ubi vitam dissolutiorem egerat, ibi acriorem auspiciatur pœnitentiam: nec huic pœnitentia modum imposuit, quin summo Pontifici ab se offenso fecisset satis; Num aliquem verbis, aut factis offendisti? necesse est ut à satisfactione, & tuæ vitæ probatione pœnitentiam ordiaris.

**S. VICTORIA,
VIRGO ET MARTYR.**

11. Februarii.

Vos estis Corpus Christi, & membra de membro. S. Paul. 1. ad Cor. 12.

Geminum VICTORIA triumphum duxit; de amore unum, de Tyranno alterum; uter pulchrior fuerit, tute Arbiters esto.

esto. Anno igitur salutis trecentesimo ter-
 tio, quod Christiani & coetus pietatis causâ
 agerent, & sacros codices profano Iudici
 tradere recusarent; Diocletianus, & Maxi-
 mianus Imperatores omnibus tormentis in
 hos pugnârunt. Sed quidni vincerent Chri-
 stiani, quando felicissimo omine ex horum
 parte **VICTORIA** stetit, Virgo in ipsis cu-
 nis magna, magnisq; signis jam tunc futu-
 ræ sanctitati præludens? illud unum quan-
 tum facinus fuit, cum, obstrepente auri-
 bus castissimis hymenæo, Sponso mortali
 in amplexus ruente, ut hos eluderet, quan-
 do alas non habuit, animos sumpsit, & à
 summo tecto præceps abiit, innoxia tem-
 plum petiit, verbisque conceptis Sponsam
DEO se devovit, frustra homine interea
 nuces spargente, quas illa cum rebus aliis
 humanis dudum reliquerat. Igitur meritò
 de **VICTORIA** Iudex desperavit, & ne à
 fæmina triumpharetur, incolumem cum
 fratre domum ire à tribunali iussit. Sed ne-
 gavit illa pedem è pugna referre, negavit
 fratrem se agnoscere, qui non eundem pa-
 trem (Deorum cultui addictissimus erat)
 Christum clamaret. Itaque latâ mortis sen-
 tentia Virgini palmam invitus Iudex cessit.

Interea nunquam sapius Superi VICTO
RIAM clamarunt. *Ex Surio.*

MEDITATIO

De vitâ activâ, & contemplativâ.

1. **O**Mnes fideles sunt unius corporis membra, cujus caput est Christus. Alii agant necesse est, dum caelestia speculantur alii. Quàm suave est, cum rebus creatis nullū prorsus habere commercium, & solo DEO familiariter uti, quod in caelis sancti, id nos mortales in terris agimus, unum amabilissimum Creatorem anima nostra tunc amare studet, nec eam res creatæ blanditiis suis inescant.

2. Per charitatem, obedientiam, ac statûs tuam conditionem cum Magdalenâ meditari semper non licet; expedit, ut cum Marthâ agas interdum, quòne dæmonis laqueis faciliùs irretiâre. Cave tibi, ne imiteris impios, quibuscum agis; imò, si potes, aut ad meliorem vitam reducas eos, aut exemplo Victoriæ, etiam fratres ut hostes fuge, & ad JESUM confuge.

3. Speculationi, & actioni sic te dedas, ut neutra noceat alteri; legibus charitatis & urbanitatis pareas, hoc enim vult Deus: sed heu præposteram Christianorum vivendi rationem! per diem integrum mundanis incumbunt rebus, nec vel momento quidem Deo, & salutî vacant. Nosmetipsos deserentes in illud studium omne consumimus, quæ migrantes habere non possumus.

S. JULI-

S. JULIANUS CONF:

12. Februarii.

*Tuorum tibi conscius peccatorum,
quomodo potes de alterius judicare peccato. Ambros. in psal. 118.*

Quoties dum hostem petit, se sauciat,
& suos ira! Domo aberat IULIANVS
familiam Conjuge curante. Interea paren-
tes adfunt, & quem puerum amiserant, fi-
lium quærunt. Heu! quàm præstabat nun-
quam invenire. At Conjux gratulata sibi,
quod benefacere etiam absenti IULIANO
in parentibus posset, humanissimis ver-
bis hospites salutat, epulo lautissimo exci-
pit, ab epulo in suo thalamo molliter locat,
nescios funebrem se lectum conscendere.
Et fortè jam filium somniabant, cùm ecce
adest hïc, & ubi primùm à geminis premi
lectum videt, sive nox, sive thori violati
suspicio oculos fascinaverat, præcipiti vin-
dictâ utrumq; ferro trajicit, lectumq; dum
ab adulterio purgare parat, ah! parricidio
maculat. Mox uxor superveniens, & dies
facinus monstrant. Hïc demum IULIA-
NVS non longiùs fugisse se parentes, inge-
miscere,

[100] 110 [100]
miscere, accusare parricidas manus, ultro
omnes culeos advocare, denique cogitare,
qui nefas tantum serio in se castigaret. Lon-
gum supplicium placuit, Xenodochium prope
fluminis ripas construxit, rectius in hoc
hospites pauperes accepturus. Et fuit cum
leprosi formam Christus induit. Hunc cum
IVLIANVS transportatum foco fovisset ri-
gentem, mensa elurientem, & suo lectulo
dormiturentem; ecce parricidii veniam
manifestus vel dedit, vel olim datam nun-
tiavit. Perrexit tamen ille operam suam eo
studiosius probare, quò hospitibus nobili-
oribus jam frequentari videbat ædes.

Ex Pet' de Natal.

MEDITATIO

De temerario Judicio.

1. **N**olite judicare, & non judicabimini; Mat. 7.
Deus non creavit te judicem alterius, sed
socium. Pater omne iudicium dedit filio. Tu si alte-
rum iudices, jurisdictionem filii Dei tibi arrogas.
Melius facies, si te ipsum per examem conscientie
iudices, ut non iudicaris.

2. *In quo enim iudicio iudicaveritis, iudicabimini.*
Iusto scilicet Dei iudicio fit, ut temerè iudicantes,
& aliis vicissim temerè iudicentur; imò ut in dese-
tus incidant, quos aliis impingunt,

3. Hypocrita ! eijce primum trabem de oculo tuo , & tunc perspicias , ut educas festucam de oculo fratris tui. Luc. 6. En remedium extirpandi iudicium temerarium , tuos ipse defectus inspice , & alios non iudicabis. Denique si dubitas de facto fratris tui , cur in pejus interpretaris ? si aperte malum est , excusa intentionem , si opus non potes . Puta ignorantiam , puta subreptionem , puta casum ,

S. MARTINIANVS CONFESS:

13. Februarii.

*Periculis in civitate , periculis in
solitudiue , periculis in mari.*

S. Paul. 2. ad Cor. II.

Vitam solam MARTINIANUS agere coepit octo & decem annorum adolescens. Dæmon malus eiecturus statione suâ militem , veteris serpentis exuvias induit. Sed nihil nisi risum retulit , quo meritò humili eum repere post casum tam altum dixit. Quid ageret victus serpens ? ut virum decipiat , iterum mulierem subornat. adest hæc panniculis involuta , & velut à viâ errâisset , magnis ejulatibus , ne in pabulum
ferig

feris cedat, id noctis hospitium orat: aperit MARTINIANUS à feris foeminam defensurus, se Lupæ objecturus; penitioribus tamen adytis clausus pernoctat. Sed manet mulierem ecce tibi mundo omni ad miraculum superbam. Videt hanc, & Basiliscum videt: audit, & Sirenem audit, & Dæmonis Victorem penè mulier vincit. Experrectus tamen veluti à somno ignes fecit ingentes, pedibusque insultans, age dixit, lubeat peccare, si vel has flammæ lubet ferre. Extinxit hic rogi Veneris ardorem, tum præcipuè cum lachrimas meretricula etiam, damnatâ jam Venere, affudit. Cæterum MARTINIANUS in rupem è medio mari eminentem secessit. Hic quoque dum Charibdim fugit, in Scyllam minimo minus incidit, & Venerem planè regnare in mari discit. Ecce enim naufraga puella, & ad perniciem oculorum pulchra, in rupem enata. Hic verò MARTINIANUS ignes præventurus in mare se abjicit. Quid expectas, Lector? Delphines tergo excipiunt, & littori saluum reddunt. Vides, puto, nuac, quid in homine hi ament.

Ex Metaphr.

MEDIT.

MEDITATIO

De tentationibus.

1. **N**ullus locus, ætas nulla, nulla vitæ conditio à tentationibus vacat, caro spiritui semper adversatur. O te miserum! quod tot tentationibus obnoxius sis, cum timore & diligentia attende tibi, fuge periculosas occasiones, si possis; sin minus, prævide, ne pecces, cum in iis eris.

2. Ambula coram Deo, & nullis unquam vincēris tentationibus. Non cecidit Martinianus, quod Deum præsentem cogitaverit. Videt me Deus, à quo pœnas, si vincar, mercedem, si vincam, expectare debeo: videt me Christus, qui pro me sanguinem fudit: ego verò nollem minimam voluptate abstinere ejus causam? Hæc si reputaveris, tentationes quasque superabis.

3. Exemplo S. Pauli, & S. Martiniani, castiga corpus tuum, & in servitutem redige, citò citius fugiet tentatio. Dic cum S. Martiniano: vis hoc peccatum admittere, quo dubio procul damnaberis, ægedum experire, utrum pati possis æternos ignes, verbera, famem. Oportet, ut cogitatione dolorum inferni, mundi voluptates amarescant. *Quidquid ex presenti seculo aridet, ex consideratione æterni ignis amarescet.* Greg.

*0] 114. [0x
S. ALEXENTIUS
ABBAS.

14. Februarii.

*Ego sum lux mundi. Qui sequitur
me, non ambulat in tenebris,
sed habebit lumen vitae.*

Christus. S. Ioan. cap. 8.

ALEXENTIUS cū eodem in contu-
bernio non convenire Marti, & vitæ
Innocentiæ perspiceret, ut DEO vacaret,
vacationem à militia sibi impetravit. Neque
arma tantū posuit, sed ut miserum con-
tra frigus amaret, tunicam ex mendicabili
humeris suspendit. Aliās, quò pauperibus
stipendia numeraret, operam suam inter
opifices locavit. Oxeam deinde montem
conscendit, atque iterum, sed melior miles
sub pellibus vixit, omni aliā veste abjectā.
His horridum pueri Pastores, cū gregem
amissum quærent, feram putârunt. Sed
ille, quâ erat in Juventutem humanitate,
facilè se hominem probavit, imò homine
majorem ostendit, cū vates pueris absens
dixit, quò greges aberrâssent. Inter hæc ce-
lebrari

lebrari ab Accolis concurrentibus coepit, cum passim ægri venirent, sani redirent. Ipse Imperator Marcianus familiariter usus viro fuit & ad Chalcedonense concilium evocavit. Ibi dum patres præstolatur, & velut Impostor habetur, à columba cibum accipit. Verbis deinde ac Miraculis Christi divinitatem, & Virginitatem Christi Marris propugnat. Obiit denique longâ patientiâ clarus, & vermes cum è putrido vulnere exciderent, loco suo reponere solitus. Nos delicati vermiû nomen horremus, sed mortui baculo scilicet (ut ille canes) abigemus.

Ex Mesaphr.

MEDITATIO

De Gratia.

I. **G**ratia cum lumine in eo convenit, quod nemini negetur, & unusquisque satis habeat, si uti velit. Quanta Deo debemus, nos præsertim Christiani, quos tot gratiis cumulavit? Quot accepisti? num in te vacuæ fuerunt? utere concessis gratiis, operare dum per lucem licet, memorem te Deo præbe, ne ingrati animi vitio gratiarum fons exsicceetur.

2. His certè gratiis, quas divus Aug. vocat *Con-*
ruscationes luminis aterni, sæpius illustratur intelle-
ctus tuus. Quoties enim clarè perspexisti vanita-

H

tem

tem mundi, & cælestium bonorum veritatem? Sæpius meditare præcipuas Christianæ fidei veritates, & da operam, ut meditationibus tuis acceptum lumen magis ac magis accendatur.

3. Hoc lumen foret inutile, si, cum intellectum illuminavit, voluntatem ad difficilia quæque non accenderet. Gratiæ siquidem est, grandia suadere, inflammare pectus, virtutem faciliorem efficere. Num verum est, te quandoque ad Deum tam suaviter impelli, ut sacrificium tui ipsius facillimum tibi videatur? Utere diligenter pretioso gratiæ momento: *Semen modicum est, sed magnus inde fructus: in hoc momentaneo latet æternitas.* Bernard.

SS. FAUSTINUS, & JOVITA MM.

15 Februarii.

Charitate fraternitatis invicem diligentes. S. Paul. ad Rom. 12.

SVb annum Christianum 132. cum Brixien-
sis Pontifex Apollonius metu tyrannidis fugâ subduxisset se se, ne barbaro furori lacerandus Christi grex pateret, meliores in locum Pastores **FAVSTINVS** Sacerdos, & **IOVITA** Diaconus successere. Certè animas suas non multò post impendere gregi suo

suo non dubitârunt, cùm memorabiles pri-
 us pugnas edidissent, quibus non modò Ita-
 licum Comitem, sed Adrianum ipsum Imp.
 quin imò ipsos Deos triumphârunt, Solis
 enim Colossum adorare jussi, hunc primò
 in Carbones, deinde in favillas redegerunt,
 filio suo Phaëtonti posthac similem. jam
 Leones, Leopardi, Vrsique virtutem in Pa-
 storibus nostris horruerunt, & cùm prius
 Carnifices, interque hos Sacrificulum Sa-
 turni, Comitemq; Italicum lacerassent, im-
 perio Martyrum in sylvas, & nemora sua
 emigrarunt. Post tot Victorias etiam inter
 flammam cantare Pæana placuit. Denique
 ubi per omnem Italiam circumducti omnia
 theatra sanguine suo pinxerunt, Patria rur-
 sus excepit, & gladio caesos coronavit. Fama
 obtinuit, Angelos Cælo ad vinctos devo-
 lasse in carcerem, & sacram Eucharistiam
 præbentibus ministros adstitisse. Videtis Ma-
 riani, in quorum officiũ involetis, cùm ad
 aram servitis? Profectò aut muneris hujus
 vos non pudebit, aut Angelis
 similes esse pigebit.

Ex Surio.

H 2

MED.

De Charitate in proximum.

1. **H**Aud aliter, quàm te ipsum, proximum tuum amare debes; ad imaginem quippe & similitudinem Dei creatus est, & JESUS illius causa mortuus, ejusmodi requirit charitatem. Quantà pietate proximum tuum, quantà miseratione inopes & miseros prosequeris? Ah! tantum abest, ut proximum tuum juves, ut potius adversus eum invidiâ, irâ, odio, vehementiùs exardescas. Quâ ratione exceperis alios, eâdem planè excipiet te Deus.

2. Omnes homines diligito, nam Christus pro omnibus sanguinem fudit, ac omnes sunt tui fratres in Christo. At sunt infideles, hæretici, peccatores? Sint. An tibi revelatum est, eos ex infidelitatis, & vitiorum cæno, aliquando non emeruros? Forsan in cælo altiore obtinebunt locum, quàm tu: *Deum imitare, qui amavit nos fædos, ut ex fædis, faceret pulchros.* Aug.

3. Scirène cupis, an puro, sincero, & secundum Deum amore diligas proximum? Vide, utrum: quod tibi factum velles, illi utique præstiteris. Si paupertate, aut morbo laborares, nunquid velles, ut quis tibi adesset? An velles, ut duriùs tecum ageretur, diriperentur bona, tibi obrectaretur, & eâdem demum ratione, quâ alios habes, alii te haberent? Si ad hanc regulam actiones tuas exquisiras, vitam tuam in multis non rectam deprehendes, *Quâ mensurâ mensi fueritis, remesietur vobis.*

S. JULI-

S. JULIANA V. & M.

16. Februarii.

*Calum & terra transibunt, verba
autem mea non transibunt. Luc. 21.*

Pulcherrimâ formâ IULIANA pulcherrimè
est uita. In hac enim velut speculo opi-
ficem hujus DEVM cæpit intueri. Christo
igitur addictam Parentes Eleusio desponde-
runt, Viro nobili & urbi Nicomedix præ-
fecto. Sed quia superstitioni hic deditus
erat, negavit IULIANA sibi fœdera nuptialia
cum illo fore, qui animum hostilem in tho-
rum ferret. Et hoc proposito ut dimoveret
Parens, arietes admovit, minas; repulit
virtus: Egit cuniculos, blanditias; clusit:
inclusit carceri; thoro illa hunc prætulit.
Tandem Eleusius ille nuper Sponsus, fit
Sponsæ judex, mox in carnificem abit. Cæ-
dit verberibus, quod nuper laudabat cor-
pus; suspendit, quibus nuper captum se fa-
tebatur capillis; urit ferro ardores suos, ar-
tus castissimos. Et has demum illa blandi-
tias in Sponso laudavit. Interea boni Ange-
li vultum indutus malus, satis ait virtuti
datum esse: Dissimularet post hac pietatem,

H 3

superis

superis cordi cor fore, quod pervium uti
illis esset. At JULIANA, fraude inter prece
cognita, vincula sua exuit, & consiliario
pessimo induit. Vincito verbera etiam ad
dit. Tunc sub Virginis manu gemuit orcus
& malum Angelum bonus risit. Porro Mar
tyr flammis ad quas damnata erat, lachri
mis extinxit, lebetem ab igne ferventem
precibus rupit, deniq; prius quam manum
judici proco daret, caput dedit. Mox ta
men etiam poenas hic: Undis enim haustus
& in littus eiectus in cibum canibus cessit,
dignum nactus tyranno sepulchrum.

Ex Metaphr.

MEDITATIO

Mundus magnus est liber.

1. **E**X magno mundi libro S. Antonius amorem,
& S. Juliana Dei cognitionem hauserunt.
Sunt in hoc libro res creatæ, quæ bonitate suâ
Creatoris adumbrant bonitatem. Sol & Luna lu
cem: fructus, & flores terra suppeditat, non ad
necessitatem solum, sed etiam ad delicias. Consi
dera hæc omnia, & gratias age Creatori, qui talia
amoris sui pignora tibi dedit. Ama Deum, qui tot
bona tibi creavit. Ah! si tot ac tam pulchræ res
creatæ sint in terrâ, quid erit in cælo? Si hæc in
exilio, quid erit, in patria? Aug.

2. Sunt aliæ res creatæ in hoc mundo; nobis ut noceant, quodammodo factæ. Hæc Deo gratias, si quando tentabunt patientiam tuam; earum siquidem beneficio recordaris in exilio, non in Patriâ, te versari. Patere æquo animo, & tacitus tecum reputa, si tam molesta in terris, quid in inferno?

3. Considera, mundana quæque fluxa esse, Cælestia verò æterna. Moriuntur homines: Tempus tempori, Rex Regi succedit, præterit figura hujus mundi, extinguitur vita, evanescunt delicia. Pulcherrima, & perfectissima hujus mundi imperfectam effingunt divinæ pulchritudinis imaginem. *Tanquam fluxa pulchritudo, de stabili, & æternâ Dei pulchritudine.* Tertull.

S. SABINUS.

17. Februarii.

Quid enim proficit homini, si lucretur universum mundum, se autem ipsum perdat, & detrimentum sui faciat. Christus, Luc. 9.

Quis fidem habeat? plura Pont. Sabinus vidit, cum oculos senex amisit, quàm prius cum utrumque circumtulit? certè, quæ nulli oculo pervia sunt, arcana animorum & longè absentia perspexisse memo-

H 4

morant.

morant. Et ecce adest hoc ipsum felicitat
 experturus Totila. Invitatus ad coenam fru-
 galem assidet, principem tamen locū Epif-
 copo Rex cedit. Paulò post miscet puer vi-
 num, & SABINO porrigit. Hic Totila pre-
 hensum clàm manu poculum regiâ manu
 ministrat, nec tamen fallit oculatissimum
 cœcum. Capit hic & totam fraudem bene-
 ficio ingenti pensaturus, inter risum, videat,
 ait, hæc manus. Præmium igitur nobilis
 pocillator tulit, sed malum alter maximum,
 qui auctor esse puero non dubitavit, ut me-
 rum veneno temperaret. Erat hic SABINO
 in Sacris Diaconus, & longævo seni infulam
 invidebat, suam (ut ipse quidem putabat)
 hæreditatem, sed contrà factum. Hoc enim
 etiam pervidens SABINUS, egregium Gany-
 medem prælibare jubet; deprehensus ille,
 & mortem longam, quam meruisse se vide-
 rat, altera morte, sed brevi præoccupatu-
 rus, impigrè ori poculum admovent; sed ra-
 pit è manu Episcopus, &, i potius inquit,
 & Diacono nuntia, venenū me bibere, cz-
 terùm Episcopum illum minimè futurum.
 Simul cruce ducta poculum siccat. Non
 SABINUM, sed Diaconum bibisse dixisses,
 valuit enim hic, ille occidit. Sanitatem
 vulgò

vulgò alienam se bibere ajunt: id verũ an sit, nescio. Alienam certè SABINUS mortẽ bibit.

Ex Dial. S. Greg. l. 3. c. 5.

MEDITATIO

De salute anima nostra.

1. **A** Deo potens fuit hæc Christi JESU sententia, *quid enim proficit &c.* ut omnes [inquit S. Xaverius] ad meliorem frugem adduceret, si attentiori animo perpenderetur. Saluti consulendum; en! *unum necessarium*; huic creatus es, non dignitatibus, non scientiis, non voluptatibus. Id tamen non attendis, deque congregandis terrenis bonis diu noctuque cogitas?

2. Saluti incumbendum, nec levi nec sterili conatu. Quid agis miser? in comparandis divitiis, scientiis, honoribus, profundis sanitatem; sanctitatem parum attendis. Quid, amabo te, mortis articulo proderunt divitiæ? Quid honores? Quid scientiæ? planè nihil, si animæ detrimentũ feceris. *Vbi salutis damnum, illic utiq; jam lucrum nullum est.* Cyp.

3. Sine morâ saluti adlaborandum, quia nimium anceps & dubia est salus procrastinantis. Vide, quantum temporis tua requirant negotia, & cave, ne totum absumat mundus. Supremo judicio de divitiis, & honoribus mirum erit silentium. Nunc tandem definias tempus, quod daturus es Deo. In deliciis malè positum, lachrimis deleas, ut paratus sis ad reddendam rationem. *Demus Deo aliquod tempus vita nostra, ne diem totũ ista vanitas, & sollicitudo miseranda consumat.* Chrysol, H 5 S, SIM-

124. [050]
S. SIMEON MART

18. Februarii.

*Qui autem sunt Christi, carnem
suam crucifixerunt cum vitiis,
& concupiscentiis. S. Paul. Gal. 5.*

DIvo Iacobo Apostolo Hierosolymis in
Episcopatu successit S. SIMEON, Chri-
sti cognatus in carne. Et quia non minus
propinquus in Spiritu, & virtute fuerat,
omnium consensu Hierosolymitanæ Eccle-
siæ præficitur. Tota vita & omnibus acti-
onibus suis Christi imitator, ne vita & mo-
ribus degener, familiaritatem, quam caro
dederat, violaret. Fidelis Pastor Ecclesiæ,
non Mercenarius animam posuit pro ovi-
bus, & ut verus Christi videretur consan-
guineus, amorem sanguine confirmavit.
Christo in morte simillimus, testamentum
crucis Sigillo Genuino (Christiani stem-
matis insigni) voluit subsignare, in quo
animam Salvatori suo legavit immaculatam,
post annorum 120. laborem sub Tra-
jano crucis affectus supplicio.

Anno 109.

MEDIT.

De triplici Crucis genere.

1. **E**X imprudentia, vel ex peccatis tuis pleræq;
nascuntur afflictiones & cruces tuæ. Quid
ergò pateris eas animo parùm æquo, cùm earum
sis causa? Descende in te ipsum, cùm affligeris:
percontare ex anima tua causam afflictionis tuæ, &
dubio procul respondebit tibi: superbiam, avaritiæ,
intemperantiæ, aliisque id genus vitiis afflictionem
tuam adscribendam esse; quoniam ibi desinit ma-
lum, ubi desinit peccatum. Memineris, in omni-
bus afflictionibus tuis animam sic interrogare:
*Numquid non ita tibi factum est, quia dereliquisti Do-
minum Deum tuum?* Hierem.

2. Immeritas interdum cruces & afflictiones pa-
teris, atque Sanctum Job sanctitate & miseria o-
mninò exprimis: Calumniæ inimicorum, amico-
rum perfidia, inopia, dedecus, morbi ex oculis
tuis lachrimas eliciunt, efficiuntque, ut vitam mise-
ram trahas. Ne cadas animo, imò gratias Deo age,
quòd in partem venias fellis, spinarum, & Crucis
JESU. Quid quereris, si tecum agat Jesus, ut cum
amicissimis suis, & eâ te prorsus ratione excipiat,
quâ suus eum Pater? Cum Jesu ut Jesus, pro JE-
su patere, & Regnum Jesu consequeris.

3. Sancti non expectant, sed expetunt, & qua-
runt cruces, ad easq; eadem prorsus aviditate ferun-
tur, quâ avarus ad divitias; tu verò eas fugis. Fal-
leris, si credas, posse te sine Cruce Paradisum in-
gredi: nam *Cruz Christi clavus est Paradisi.* Chrysost.

S. AUXIBIUS EPISC.

19 Februarii.

*Non enim erubescō Evangelium,
virtus enim Dei est in salutem o-
mni credenti. S. Paul. ad Rom. c. 1.*

AVxibio patria Roma fuit, natales, & census patricii; indoles à primis annis in Christianam religionem prona. Tam nobilem civem in exilium, qui minimè debebant, Parentes egerunt. Cùm enim nuptias, ad quas hi pro imperio cogere velle videbantur, non posset aliter quàm fugâ declinare, in Cyprum abiit felicissimus exul. Nam fausto pede cùm in Marcum, Barnabamq; offendisset, ab illo fonte sancto tinctus, & Christianis junctus est. Mox Doctor pietatis ex discipulo factus, cùm primitias Deo sacrificulum Jovis peperisset, à Paulo magno Episcopus Soluntis est creatus. Mira dictu res, unicus Christi miles Auxibius totam sub jugum Evangelii urbem misit, & ne Auxibio careret, alterum Auxibium accivit, & Successorem in mōnere legit, consilium Deo probante. Nam fuit, cùm sub arbore somnum cœpit hic Auxibius, & no-
ster

ster superveniens spectavit ingens formicarum agmen à latebris suis ad dormientē iter instituere, vatesque futuræ dignitatis caput ejus in coronæ formam ambire. Itaq; Auxibio Insulam reliquit Auxibius moriens. Tumulum ejus Atylon ajunt fuisse morbidorum. Quin cum ad hunc è Papho accurrerent XL. ab orco infessi, obvius ipse Auxibius his prodiit, & cedere sibi, ut æquum erat, è viâ dæmones fecit.

Ex Surio

MEDITATIO

In Evangelium.

1. **H**OMO Christianus ea debet credere omnia, quæ sunt in Evangelio, debetque audire singula ejus verba, ut verba JESU CHRISTI. An verè, an firmiter credis omnes veritates Evangelii? An credis JESUM tuâ causâ mortuum esse, Infernum peccatores manere, & justos Paradisum? Ah! si verè crederes, sanè laborares diligentius, ut vitares infernum, & ad cælum pervenires.

2. Parum est, omnia credere, quæ docet Evangelium, bona opera accedant fidei tuæ necesse est; oportet, ut probes actionibus tuis, non habere te fidem mortuam, & vanam, sed vivam ac veram. Credis tu quidem, beatos esse, qui lugent, qui pauperes sunt, quia hoc legitur in Evangelio, ni-
hilo

hilo tamen minus paupertatem, & luctum detestaris. *Cruz placet in aris, displicet in corde. Quousque facta tua fidei repugnabunt tux? Habe præ manibus Evangelium, præcipua ejus placita perpende, in eoque Evangelio, ut in speculo, miserum statum animæ tuæ perspicias, atque dices cum S. Hieron. esse Christianum, grande est: non videri.*

3. Ne pudeat te Evangelii partes suscipere adversus infideles, Hæreticos, impios, & solutioris vitæ Christianos. Evangelii causâ totum sanguinem tuum, si expediret, profundere deberes: Attamen sæpè verbulo parcis, loqui metuis, dicteria times, dum expedit, impium os debacchans in Evangelium, comprimere. *Non erubesco Evangelium. S. Paul.*

S. EUCHERIUS EP:

20. Februarii.

Omnes, qui piè volunt vivere in Christo Iesu, persecutionem patientur. S. Paulus. ad Tim. cap. 3.

EUCHERIO nascituro Infulam Aurelianaensem Angelus promisit; dedit deinde hæc Carolus Martellus; sed idem, cum aures calumniatoribus præberet, pessimo consilio ademit. Excepit Colonia exulem parum jam morantem, quâ in parte exilii potissimum

tissimum viveret, cum exilium esse totum orbem non malè jam tunc credidisset, cum Monachum prius quàm Episcopum induit. At verò gravius jam erit Carolo, cælo exulare. Certè EUCHERIUS dum inter preces Inferorum ergastula contemplatus est, vidit hunc ipsum Carolum non jam purpurâ sed ignibus ardere, didicitque ob manus sacris injectas, spoliisque pauperum ditatos milites (time Ætas nostra) corpore quoq; jam poenas dare. Atque EUCHERIO si fidem non dedit Gallia, certè tumulto potuit dare, qui apertus præter ignium vestigia vacuæque tumbæ custodem draconem, nihil ostendit. Itaq; qui exulare virtutem regno iusserat, tumulto etiam exul fuit, cum interim EUCHERIUS cælo receptus rideat illos, qui Patriam in terris quærunt: neque vacuum Gallis tumultum ostendat; in illo cæci oculos suos, claudi pedes, miseri passim

omnes salutem reperiunt,

Ex Surio,

MEDITATIO

De persecutionibus.

Virtuti infensus est mundus: Sancti quiescere, & gaudere in mundo nequaquam possunt.

possunt. Para te igitur ad ferendas eius persecutio-
nes, si velis piè vivere in Christo JESU, ipsiq; eo
animo servire. *Non est discipulus supra Magistrum.*
O te felicem! quod ut JESUS, & pro JESU non
nihil patiaris. Quàm suaves tibi esse debent mundi
persecutiones, quibus sis amicus Dei! At quàm
metuendæ! quàm crudeles ejusdem blanditiæ, quæ
divinam solvunt amicitiam! *O seculum nequam, quod
suos sic beare soles amicos, ut Dei facias inimicos!* Bern.

2. Flocci facias judicia & sermones mundi, cæcū
quippe, temerarius, & iniquus est rerum æstimator.
Cura duntaxat, ut Deo, & conscientiæ tuæ facias
satis; quod ubi feceris, garriant, obloquantur,
quantum voluerint alectæ mundi; sibi, non
tibi nocebunt. Verborum, & factorum tuo-
rum sanctitate, palàm proba, repudiare te tum
placita, tum exempla mundi. Esto paratus ad in-
jurias, dicteria, calumnias, & dic fidenter cum
sancto Paulo: *Si hominibus placerem, Christi servus
non essem.*

3. Persevera in usu bonorum operum, & à cœptæ
virtutis viâ nullo modo discede. Sperne mundi con-
satus; hac ratione virtuti tuæ factam injuriam, &
prolata in te verba, gloriosius ulcisceris. Mundus
arma ponet, ubi invictum te deprehendet. Ora Deum
pro iis, qui ansam tibi præbent exercendæ patientiæ.
Benefac iis, qui oderunt te; hæc oratio, & hoc
exemplum charitatis efficiunt, ut omnes mirentur
tuam virtutem, eamque non pauci imitentur.

S. MAURITIUS

S. MAURITIVS.

21. Februarii.

*Providemus enim bona non solum
coram Deo, sed etiam hominibus.*

S. Paul. ad Cor. cap. 8.

NVnquam tam fortiter pro sua Vrbe
Romanus miles, quàm pro fide Ro-
mana MAURITIUS cum sociis suis depugna-
vit, Thebæ Legionis Antesignano ut no-
mine, ita Virtute par, & cum eodem Re-
ligionis hoste Maximiano Apameæ compo-
situs, quem prior ille Agauni in Gallia su-
peravit. Pugnabat Tyrannus in piū agmen
vinculis, flagris, uncis, equuleo, ferro ac
flammis; ingerebat quidquid telorum car-
nificum turbæ suggerebant. Sed stabat im-
mota ad hæc omnia fortissima Martyrum
phalanx, gaudebat in vinculis, ridebat ad
flagra, hebetabat uncas ac ferrum, ovabat
in equuleo, in flammis triumphabat etiam.
Quare ad dolos confugere coactus Impera-
tor, cuniculis invictum MAURITII animum
tentare aggressus est. Addicitur proinde
morti filius Photinus, & per hujus jugulum
parentis cor petitur: sed repulit affectum
I paternum

paternum facile Christi amor, & vicit iterum
 in filio parens. Locus erat medius paludem
 inter & flumen, muscis, vespis & id genus
 animalculorum examinibus infessus. Hic
 ultimum committit Maximianus. Pendet
 in oculis paternis filii corpus, scopus omni-
 um militum jaculis ac sagittis; & quot
 mortuum accipit vulnera, tot vivo parenti
 reddit. Stat interim nudus in acie cum suis
 MAURITIUS, palo alligatus, melle illitus,
 innumeris vesparum aculeis confossus, &
 tamen vel sic etiam Victor triumphat in
 parvis bestiolis maximum tyrannum, mor-
 temque demum obit melle, quo manabat,
 dulciorem. *Ex Menais.*

MEDITATIO

De morum honestate cum virtute Christianâ conjungendâ.

I. SI amari à Deo non possumus, quin odio si-
 mus hominibus, sanè id genus odium pro ni-
 hilo habendum. Quo vis temporali damno æternæ
 salutis consulendum est. Unde duo inferamus oportet,
 alterum, nihil unquam faciendum esse contra
 Deum, ut acquiramus, & retineamus hominum ami-
 citiam; alterum, nihil unquam omittendū esse eorum,
 quibus possumus Dei gloriam procurare, quantum-
 libet

libet retardet humani vituperii & odii metus. Levior est hominum benevolentia, quam quæ salutis animæ nostræ, & divinæ gloriæ anteponatur. Soli Deo laborare, & à solo Deo mercedem, aut pœnam expectare debemus, non ab hominibus, quorum remunerandi aut puniendi potestas cum vita perit.

2. Honestæ vivendi ratio à Christianis moribus aliena non est; Evangelium quippe apprimè convenit rationi: omnibus itaque, etiam inimicis tuis, benignum te & humanum præbeas, honoratiores partes cuiquæ concedas, comiter agas cum omnibus, neminem verbis aut factis lædas; hæc si feceris, Christianum te & honestum hominem probaveris.

3. Cave nihilominus ne charitate, humanitate, & ipsamet humilitate tuâ vanam gloriam aucuperis. Uni Deo placere studeas, cujus exequeris mandata, & cujus imaginem cernis in fratre. Hoc erit tibi facillimum, si Dominum in proximo semper intuearis. *Vidisti fratrem tuum; vidisti Deum tuum.* Clemens Alexandr.

CATHEDRA PETRI ANTIOCHIAE.

22. Februarii.

*Tu es Petrus, & super hanc petram
edificabo Ecclesiam meam, & por-
ta inferi non prævalebunt adver-*

I 2

sus

sus eam: Et tibi dabo claves Regni Cælorum. Christus. S. Matth. c. 16.

Ter felices estis, & ter sapientes Antiocheni cives, qui novam sacræ fidei aedificaturi fabricam, supra Petram prima collocatis fundamenta, Apostolico vertici Pontificiam Mitram imponentes. Bene tibi sit Syria, hodie tuæ Metropoli salus facta est per Petrum: pari beatitate impostera tota felicitanda. Non visum est quidem in his terris humanitate vestitum Numen, non transiit hâc benefaciendo & sanando omnes; delegavit tamen vicarium suum, eadem præstiturum, quæ incarnatus ipse DEVS. Statuerunt proinde ut Petrus posthac à Fidelium universitate Dei Prorex Christi; Vicarius adoraretur. Porro crescente discipulorum coetu, novo principi auctorati, novum nomen promerebantur: Compellati sunt igitur primùm Christiani, quod in reliquos deinde Orthodoxæ fidei Candidatos diffusum, hodieum retinetur. Cùm septennarium annorum in urbe Antiochena explevisset, statuit impellente Numine, Romam & urbium & errorum caput, seligere erudiendam, ac beatificandam. Abiit ergo illuc Romani Pontificatûs positurus initia.

MEDITATIO

De Ecclesiâ.

1. **U**na est Ecclesia, Sponsa JESU Christi, quia unus est Deus. In eam Ecclesiam singulari Dei beneficio cooptatus es: An tantæ gratiæ memorem te præstitisti Deo? una cum sit Ecclesia, par est, filios illius, primigeniæ charitatis æmulos, cor unum, & animam unam habere. Qua ratione pacem, & charitatem foves cum proximo tuo? Amore proximi agnoscitur discipulus Christi: *In hoc enim (ait Christus) cognoscent omnes, quia discipuli mei estis.*

2. Ecclesia sancta est, quia Christus caput ejus, sanctus est, sancti sunt ejus fundatores, in filii ejus tot fuerunt, & sunt sancti, doctrina demum illius, cæremoniæ, Sacramenta sancta sunt. Quàm multa ad sanctitatem, tum exempla, tum incitamenta! An hujus matris dignus es filius? Compara vitam tuam cum vitâ primorum Christianorum, qui diu noctuque perseverabant in oratione, qui bona sua Apostolis dabant, ut ea pauperibus dispertirent.

3. Ecclesia dicitur Catholica, hoc est, universalis, quia per omnem terram longè lateque diffusa neminem prorsus excludit: Dicitur Apostolica ab Apostolis, qui sanctitate, doctrinâ, & sanguinis profusione eam fundârunt ac stabiliêrunt. Ut germanus sis filius Ecclesiæ, pateat cor tuum, omni-

136) 136. (oda
bus optulare. Nihil unquam facias, quod indignū
sit capite & corpore, cujus es membrum. Memento,
cujus capitis & cujus corpori sis membrum. S. Leo.

S. LAZARUS MON.

23. Februarii.

*Sicut portavimus imaginem terreni,
portemus & imaginem celestis.*

S. Paul. I. ad Cor. cap. 15.

Imaginem pictoris pinximus, utinam suis
coloribus & tam bonis, quam bonis ille
alios Divos depinxit & LAZARVS est Mo-
nachus idem & Apelles, sed sanctior illo al-
tero, ut qui non iam Veneres Cupidinesq;
(oculorum laqueos) sed Virginem & in
Virginis sinu Virginem Amorem, aliosque
Cæli indigetes animare penicillo solitus est,
eoque studiosius, quod sub eadem tempora
Theophilus Imper. sublata è medio omnia
Divorum monumenta vellet, omnibusque
pœnis in eos sæviret, qui non conspuerent
hæc, pedibusque calcarent. Pugnat ergo
contra barbarum furorem docta manu LA-
ZARVS, & peniculo reparabat, quidquid
ferro ille in templis vel deleverat vel defor-
maverat. Captus igitur & ultimis tormen-
tis

tis excarnificatus, in ipso tamen carcere tro-
 trophæa de Theophilo posuit, quot Icones
 Divorum (plurimæ erant) pinxit. Tunc
 enim verò excanduit irâ Tyrannus, ferroq;
 & ipso candenti patronas Divorum manus
 eò usque fœdum in modum adussit, dum
 exanime corpus dolori succumberet. Neq;
 sic tamen afflictus manus victas dedit LA-
 ZARVS, sed precibus Imperatricis vitâ do-
 natus, continuò in fano D. Baptistæ ejusdē
 imaginem exornare aggressus est. Idem in
 aliis templis, sublato è vivis Theophilo, fa-
 ctitavit, felici semper manu, etsi non habe-
 ret jam manum: *Ex Curopal. & Zona.*

MEDITATIO

De imagine Dei.

1. **A**D imaginem Dei creatus est homo; ejus
 memoria, intellectus, & voluntas augustis-
 simæ Triadis referunt similitudinem, allaborandum
 itaque, ut exemplari quàm simillimæ sint tres illæ
 facultates. Quapropter memoria infinitæ Dei po-
 tentiæ continuò recorderetur, consideret intellectus
 sapientiam filii Dei, qui factus est homo, ut ho-
 mines salvaret; voluntas demum solo divini Spiri-
 tûs igne ardeat. *Diligam te vita anima mea. August.*
2. Impressam animæ nostræ Dei imaginem pec-
 catum omninò deturpavit, & fœdam dæmonis spe-

ciem superinduxit ; Siquidem peccator cum Deo nullam, cum diabolo magnam habet similitudinem. Cujus es imago ? Cui similis ? An Deo ? An demoni ? Vide actiones tuas. Nunquid ex illis tuis actionibus non temerè argui posset, hominem esse te multis vitiis obnoxium, atque adeò te demoni potius, quàm Deo similem esse ?

3. Redde animæ tuæ priorem ejus imaginem. Christus exemplar est, quod semper habere debes præ oculis. Accipe igitur imaginem Christi de cruce pendentis, in hac imagine, sicut in speculo nimè fallaci, vitia tua deprehendes. Ut sis similis Jesu, habeas oportet spineam coronam in capite, in ore fel & acetum, & in toto corpore dolores, & cruciatus: Oportet etiam, ut & omnia facias, & omnia patiaris ad procurandam Dei gloriam. *Sua quicq; vita pictor est, artifex hujus operis est voluntas, colores sunt virtutes, exemplar Christus. S. Greg. Nyss.*

S. MATHIAS.

24. Februarii.

Cecidit fors super Mathiã, & annumeratus est cum undecim Apostolis.

Act. Apost. cap. 2.

Quem locum scelere infandò & morte infami vacuum Iudas fecit, eum hodie **MATHIÆ** virtus occupavit, numerumque numero

numero suo carentem felicissimè instaura-
 vit, cum nobilissimo Candidato cæli etiam
 vota suffragarentur. Ergo postquam Orbi
 bellum movere placuit, MATHIÆ provin-
 cia decreta est Iudæa, ob infensissimâ popu-
 li in Christum odia, longè id temporis dif-
 ficillima. Sed magnis animis hanc aggressus
 MATHIAS facilè debellavit. In Æthiopiam
 quoque excurrit. Ibi pugnatum verbis ac
 prodigiis persapè, & expugnati multorum
 animi Christo & Mathiæ deditiōne fecerunt.
 Interea successu rerum felicissimarum rum-
 pebantur Pontifices, uti populi ita odii in
 Christianos, principes. Neque tamen aliud,
 quàm triumphum parabat invidia. Hunc
 concessit Pseudo Pontifex, cùm mortem in-
 dixit. Magnum deinde fecit populi concur-
 rentis furor. Ornârunt præ reliquis testes
 duo mendaces, iidemque carnifices, ut qui
 primi MATHIAM lapidibus petierunt. Hos
 ille velut acclamantium symbola accepit,
 velutiq; Triumphus sui decora tumulo secum
 inferri præcepit. Denique ut integer suis
 pompæ honor constaret, secures, quæ præ-
 ferri aliàs solebant, ipse triumphator tulit.

Ex Ioach. Perionio.

(080) 140. (080)
M E D I T A T I O
De Vocatione.

1. **D**eus vocat unumquemque ad illud vivendi genus, in quo salutem consequi possit. Deo quasi Regi potentissimo serviunt homines cujuslibet ordinis, dignitatis, artis. An vocavit te Deus ad vitæ rationem, quam tenes? An vanitas? An divitiarum, aut voluptatum cupido? si fortè hoc ita esse deprehendas, jam puriorem intentionem & rectiorem animum habe, Deoque promitte, te deinceps hoc in vitæ genere solam ejus voluntatem & gloriam quæsiturum. Si nullum adhuc fixum ac certum vivendi genus habeas, illud duntaxat memineris suscipere, quod suggeret Deus.
2. Pete à Deo, ut ejus voluntas penitèns tibi innotescat, ut possis eligere, quod gloriæ ejus, & tuæ salutis conducet magis: Ne audias carnem, mundum, voluptates, commoda: in negotio cælesti cæleste requiritur consilium. Frequens oratio, austeritatum usus, sacra Synaxis, aliquot dierum solitudo huic faciendo delectui maximè proderunt. In aliis itidem actionibus alicujus momenti eundem tene eligendi modum. Semper consilium pete à Domino, nunquam negabit.
3. Vocanti Deo pareas, cum probè intellexeris ab eo te vocari. Si S. Mathias divinæ voluntati & Apostolorum electioni restitisset, non hodie in honorem ejus festus dies in Ecclesiâ ageretur. Si Dei vocem, & divinas ejus motiones neglexeris, ridebit

ridebit Deus animam agentem! ait enim: Vocavi
 & renuistis &c. ego quoq; in interitu vestro ridebo, &
 subsannabo vos. Proverb.

S. TARASIVS.

25. Februarii.

*Hoc est corpus meum, quod pro
 vobis datur: hoc facite in me-
 am commemorationem. Luc. 22.*

PER gradus honorum, ex quibus alii præ-
 cipites ire solent, ad astra TARASIVS eva-
 sit. Consul principio, tum inter eos, qui
 ab arcanis literis Imperatoribus erant, Prin-
 ceptus: demum Archiepiscopus Constantino-
 politanus Insulam, quam alii gemmis or-
 nant, ipse virtutibus ornavit: has inter eas-
 q; multas & pulcherrimas potissimum emi-
 cabat animi demissio, quâ TARASIVS pau-
 peribus, quos multos & alebat & vestiebat,
 quotidie cibos ex mensa sua submittebat,
 ipse carptor & persæpè (sub festa paschalia
 præcipuè) ipse dapifer. Atque hac ille vir-
 tute tantum abest, ut auctoritatem suam,
 quâ erat, imminutum iret, ut talis etiam
 Imperatoribus fuerit formidandus. Suppli-
 cem

cem certè ad aram, quem regiae cohortes
 per vim abstraxerant, reddi sibi suus ipse
 cialis fecit. Constantino Imperatori, aucto
 re amore vago, repudium meditati facien
 tiq̃ue, unus ferè sese opposuit, purpuram
 purpuræ, coronam coronæ, sceptróq; augu
 stius pedam objicere non dubitavit. Quid
 quod vel mortuus vivo Leoni Imperator
 terrori fuit. Cùm enim hic nomine etiam
 suo crudelior, templa passim, & in his ima
 gines Dei Divorumq̃ue vastaret, somniavit
 TARASII imperio, à nescio quo Michaële
 confossum. Et risit fortè mortem, cùm vi
 gil vivere se vidit; sed die sexto à Michaële
 Balbo confossum potuit dehinc sine su
 perstitutione somniis credere.

Ex Surio.

MEDITATIO

De S. Missæ Sacrificio.

1. **C**hristus augustissimum Missæ Sacrificium in
 stituit ad honorem & gloriam Patris æter
 ni; in eoq̃ue Sacrificio, cujus Deus est victima, sic
 honoratur Pater æternus, ut magis non possit ho
 norari. At si Sacrificium hoc Deo honorificentis
 simum est, hominibus etiam est utilissimum: nam
 homines sperare debent, se nihil non impetraturos
 meritis Jesu Christi, qui singulis diebus pro nobis
 immol-

immolatur. Quid enim Pater negare posset languini, & vulneribus Filii sui? *Cum in altari Christus offertur, clamat idem Redemptor ad Patrem, corporaliter suas cicatrices ostendens.* Laur. Just.

2. Ut religiosius Sacro intersis, memento Jesum Sacerdotibus præcepisse, ut Sacrum facerent in memoriâ suæ passionis. Sacerdos Christi, ara crucis vicem gerunt: ille ipse Deus immolatur, qui in Calvario monte de Cruce pependit. Sed heu! fortè huic incruento sacrificio interes, ut Judæi carnifices cruento, impietate nimirum, & irreligioso corporis habitu iterum Christum crucifigens.

3. Quadrariam dividi potest Missæ Sacrificium. In primâ parte attende ad tua peccata, pro quibus expiandis mortuus est Christus. & supplex veniam pete. In secundâ, meditare dolores Christi. In tertîâ, sacro Eucharistiæ pabulo refici ardentè concupisce, & dum Sacerdos sacramentaliter Jesum recipit, eum tu spiritualiter recipe, repetitis actibus fidei, desiderii, charitatis. In quartâ demum, gratias age pro acceptis ab eo beneficiis, & te totum ipsi consecra.

S. PORPHYRIUS EP.

26. Februarii.

*Si gloriari oportet, qua infirmitatis
mea sunt, gloriabor. S. Paul. 2. ad Cor. 12.*

PORPH-

PORPHYRIUS Hierosolymæ æger, quotidie
 loca sacra cum pedibus non posset, ge-
 nibus obambulabat, expeditissimam viam
 ad cælum credens Christi vestigia. Et fuit
 cum ad pedem Calvariæ montis triste ocu-
 lis spectaculum, jucundum tamen animo,
 objectum est, Christus cruci affixus, & pone
 felicior è geminis latro. Igitur cum latronis
 verbis etiam PORPHYRIUS Servatorem com-
 pellâset, iussit hic descendere latronem è
 cruce, & opem ægro ferre. Descendit, oc-
 culum tulit, manuque peramanter prehen-
 sum ad Christum secum itaret, invitavit.
 Interea properanti obvius ipse in amplexum
 Servator ruit, iussitq; dulce onus Crucem
 suam ferre. Tulit lubens, & verò laboris
 pretium sanitatem abstulit. Proinde sacris
 initiatus PORPHYRIUS & custodiæ Sanctissi-
 mæ Crucis præfectus est. Ultimò Pontifex
 Gaze inauguratus signo Crucis pluviam è
 cælo supplex evocavit, infamem Veneris
 statuam dejecit, & Manichæam mulierem
 elinguem reddidit; probavitque hunc in
 crucem amorem ipsum Numen, quando
 lapsos in puteum tergeminos pueros salvos
 parentibus reddidit & miraculosâ cruce in-
 signitos. Illud ad posteros memorabile,
 cum

cum fana Gazæ nobilissimæ superstitioni paterent, neque demolitionem horum impetrare jam ab Arcadio posset, supplicasse PORPHYRIUM vix nato Theodosio, & cum hic alieno nutu assensum præbuisset, votorum tandem positum omnia Deorum templa destruxisse, Deo deinde aliud in Crucis formam ædificasse, & cineri tuo, & famæ monumentum.

Ex Metaphr.

MEDITATIO

De verâ gloriâ.

1. **I**N quo ponis veram Christi gloriam? Si mundo servias, & ejus agaris spiritu, haud dubiè respondebis mihi: vera gloria sita est in divitiis, fortitudine, liberalitate, scientiâ. Ut autem tam brevis, & tam vana gloria comparetur; sæpiùs corporis, animæ verò semper salus periclitatur. Quid tibi, quid post mortem hæc proderit gloria? quandoquidem laudaberis, ubi non eris, & cruciaberis, ubi eris. *Laudantur, ubi non sunt; cruciantur, ubi sunt.*

2. Vera gloria à Dei existimatione pendet, *Servire Deo, regnare est.* Quàm gloriosum mihi, si mea facta Deo, ac cælitibus per totam æternitatem probentur! Quis honos Sanctorum honori componendus, quo in cælis juxta ac in terris afficiantur? Ambitiosi jam despiciite vanos, & perbreves honores mundi; Christus veros & æternos daturus est, quibus

quibus sanè vestra gloriæ & honorum sitis omninò
expleri potest: hos honores quærite. *si honoribus
opibusq; capimur: veris honoribus, opibusq; capiamur.*
Eucher.

3. Ut veram Christi gloriam acquirere possis,
oportet, ut contempnas gloriam mundi, atque pro
Christo, & magna facias, & dura patiaris. Sperne,
age, patere: his tribus tanquam gradibus ad veram
Christiani gloriam pervenies. Quid adhuc fecisti,
quid passus es Christi causâ? A minimis incipe;
non deerunt tibi occasiones; iis tu ne desis.

S. LEANDER EPISCOPVS.

27. Februarii.

*Diliges Dominum Deum tuum ex
toto corde tuo, ex tota anima
tua, & ex tota mente tua.*
Christus. Matth. cap. 22.

COr igneum quod manu gestat LEAN-
DER, sui in DEVM amoris est argu-
mentum. Quem iuvenis concepit ignem,
extinxit nunquam: arsit quamdiu vixit.
Quæris ubi primùm has flammâs hauserit?
in communi illo igniario virtutum, divini
amoris

amoris camino, religiosorum asceterio; hoc
 est in monasterio. Compulsus ad mitram
 Hispalensem, totus ignis erat, luxit & arsit.
 Luxit animis jam longâ noxarum caligine
 lippientibus, quas ad meridianam virtutum
 lucem protraxit; arsit Arianis, accendit eos
 doctrinâ, docuitque Solem justitiæ intueri.
 Nunquam quievit hic ardor, crevit ignis
 cundo. Non tantum commissum sibi gregē;
 sed universum Hispaniæ imperium inflam-
 mare aggressus est. Ut ageret opportunius,
 cœpit à Rege Recaredo, quem subito dis-
 cussâ errorum nube ita irradiavit, ut diem
 nocti, lucem tenebris, veritatem mendacio
 prahaberet, fueritque Regum Hispanorum
 primus, qui Religioni Catholicæ dixerit
 Sacramentum.

MEDITATIO

De Amore Dei.

1. **A**ma Deum ex toto corde tuo, ex tota ani-
 ma tua, ex tota mente tua, hoc est, ad
 unum Deum refer cogitationes, verba, actiones,
 desideria, omnem denique vitam tuam. O te feli-
 cem! si ames, & amando possideas Deum: nam
 habet omnia, qui Deum habet, & caret omnibus,
 qui Deo caret: Quid adhuc amâsti? pudet memi-
 nisse. Amantissime Jusu, cognosceant te homines,

K

&

& amabunt te, quia parum cognosco, parum amo Aug

2. Ama Deum ante omnia, cum omnia bonitate vincat. Descende in animum tuum: vide utrum magis diligas parentes, amicos, voluptates, divitias, famam, quam Deum? An is es, qui bonis omnibus, & vitam quidem ipsam citius carere velis, quam amore Dei? Si aliter affectum te sentis, frustra predicat tuum in Deum amorem, ficta sunt verba tua, fictus tuus amor, & brevi facta tua pugnabunt cum dictis tuis. Dilige illum, qui tibi est, quidquid amabile aut optabile esse potest Bern.

3. Scirene cupis, utrum sincero amore Dominum prosequaris? vide; an diligenter observes ejus mandata. Qui habet [inquit Christus] mandata mea, & servat ea, ille est, qui diligit me. Qui secus fecerit, Deum diligere se, falso gloriatur. Amanti Deum, & ejus mandata observanti tanta promissa sunt, ea tamen omnia pro nihilo habemus!

S. LUPICINVS
CONFESS.

28. Februarii.

Pœnitentiam agite, appropinquavit enim Regnum Cœlorum. Matth. 3.

EAdem studia & vitæ rationem eandem laudies in Lupicino & Romano, ut merito

ito Fratres credamus Germanos fuisse. Am-
 bo siquidem Virginitatem à teneris coluere,
 ambo hostes, qui ad Nuptias impellebant,
 heu ! nimum fortes, parentes habuere. Pu-
 gnavit tamen pro filiis fortior in hos Mors,
 & illi pudorem in eremum extulerunt. A-
 derat hostis Orcus & crebrâ lapidatione ty-
 rones animos terreat, jamque in eam de-
 sperationem adduxerat timidos, ut in patri-
 am repedarent, cum ex itinere à matronâ
 pia de turpi fuga notati etubuerunt, viris
 animos à foemina addi, & ut admissum
 dedecus eluerent, sublata manibus Crucis
 signa in hostem iterum verterunt, totâque
 Victores Eremita fugerunt. Tum denique
 cum ad signa mortalium plurimi, qui con-
 tra Mundum nomen darent, concurrerent,
 terna castra, terna Coenobia sunt metati,
 more veteri omnem inde mulierem proscri-
 bentes. Stipendium intuper coelum dedit,
 cum Lupicino defossas opes ostendit. Lux-
 um tamen hic & delicias ciborum severâ
 disciplinâ damnavit, eamque ob causam si-
 gna duodeni turpiter deseruerunt. Sed his
 quoque reditum ad stationem suam Roma-
 nus precibus suis impetravit. Idem cum
 apud leprosos divertisset, sordes pedum aqua,

taclu verò suo omnem in corpore leprati
abstergens, divitem hospes symbolam,
sanitatem reliquit.

S. Greg. Turon.

MEDITATIO

De Pœnitentiâ.

1. **A**ge pœnitentiam, numquid peccator es?
Quid necessarium magis Peccatori pœni-
tentiâ? Ecquid procrastinâs? Regnum Cœlorum
prope est, forsan brevi morieris; Et mortis pun-
cto, si Deo nondum feceris satis, quid de te fiet?
Quid adhuc pœnitentiæ nominæ passus es? An
credis Religiosis, non mundanis hominibus pœni-
tentiâ convenire? Quasi verò iis, qui rariùs, &
leviùs; non iis, qui sapiùs, & graviùs peccant,
pœnitentiâ conveniat?
2. Sed quonam modo aggrediar ad hanc pœni-
tentiâ? eodem planè, quo peccâsti. Peccando
res creatas Deo anteposuisti, jam Deum antepone
rebus creatis. Sulceptis ultrò laboribus macera
corpus tuum, quod voluptatibus libidinibusq; in-
dulsiit. Mollioris vitæ es amans? omninò necessa-
ria tibi est pœnitentiâ, & illa quidem pœnitentiâ,
si fieri potest, ex corde suspiria, & ex oculis fletus,
ne dicam sanguinem è venis elicere debet.
3. Persevera in duro pœnitentiæ exercitio ad ex-
tremum usque spiritum. S. Romanus tantùm non
fructum laborum suorum amisit, quòd parùm con-
stans pœnitentiæ laboribus frangeretur. Quàm ie-
ves!

ves ! quàm jucundi erunt labores pœnitentiæ ! si interdum consideraveris horrendas veterum monachorum austeritates, & tormenta, quæ Christus pro te passus est. Equum est, ut per brevissimum vitæ nostræ spatium æternam quæramus felicitatem.

Quæramus usq; in finem, unde sine fine gaudere mereamur. Euch.

MARTIUS.

S. SVVIBERTUS.
EPISCOPVS.

i. Martii.

Tu si vis esse celum, purga de corde tuo terram : si vis esse stella cali, purga sordes terra. Aug. in ps. 96.

HVjus etiam splendorem multò ante, quàm nasceretur, stella nuntiavit, in matris lectulum visa delabi. Proprium certè sidus in SWIBERTO Hollandi, Daci, Lotharingi, Brunovicenses, Frisones, Westphali, Saxones, Colonienses, aliiq; agnoscunt, ut quibus omnibus fidem ille in superstitionis nocte prælucere cœpit, cum

K 3

primùm